

[Hans Kaudsen.]

til de meget store. Vi har gang på gang set fremdraget eksempler på, hvordan indkomstforøgelser medfører, at indkomstforøgelsen og undertiden mere til opluges af skatten det påfølgende år. Det er denne såkaldte marginalbeskatning, som skatteyderne med rette kan beklage sig over, og hvis virkninger er blevet stedse mere urimelige. Den progressive beskatning havde nok sin berettigelse og sine fordele, medens skatterne lå på et lavere niveau, men med samfundets stigende behov er progressionen kommet til at virke netop på indkomstgrupper, der havde betydelig større skatteevne efter et tidligere levestandard og et tidligere prisniveau, men som slet ikke er i stand til at svare skatterne efter den progression, som nu rammer disse indkomster.

De angreb, der i årenes løb har fundet sted på vor skattefordeling, har efter min mening haft lettest spil, når de har været rettet imod beskatningen af merfortjenester. Jeg behøver ikke at nævne eksempler på progressionens altfor hårde virkninger; der findes mange i det materiale, som skattekommissionen udarbejdede i 1947—48, og den højtærede finansminister har også peget på disse forhold både i bemærkningerne til lovforslaget og i sin fremsættelsestale. Det ville have været højst utilfredsstillende for alle skatteydere med indtægter til op omkring 20 000 kr., hvis vi havde fået en skattereform, der ikke ændrede ved disse forhold. Det er først og fremmest på dette punkt, den jævne skatteyder vil kræve sådanne beskatningsregler, at det kan betale sig at forøge indkomsten. Det virker for hårdt, når en indkomst på 8 000, 10 000 eller 12 000 kr. blot ved en beskedent stigning i indtægten skal af med halvdelen af merfortjenesten i skat det første år efter. Det virker også helt meningsløst, når et enkelt års storindkomst skal beskattes året efter med op til 80 pct., eller, hvad der er endnu værre, når forøgelsen af en sådan indkomst, der måske ligger på 100 000 kr., skal beskattes i en sådan ud-

strækning, at skatten det følgende år tager mere end indkomstforøgelsen. Jeg vil ikke mene, det skulle blive så vanskeligt her i tinget at blive enig om, at disse forhold må ændres. Men er man enig herom, skulle det heller ikke være vanskeligt at blive enig om at anvende de beskatningsprincipper, som er nødvendige for at ændre disse forhold.

Finansministeren foreslår, at den progressive beskatning af alle indkomster op til de ca. 20 000 kr. afløses for statskatternes vedkommende af en fast skatteprocent på 17, hvormed så alle indkomster over et skattefrit beløb på 5 000 kr. for ægtepar og 2 500 kr. for enlige beskattes. Det samme princip foreslås anvendt for kommuneskatten. Fordelene ved en sådan ordning er åbenlyse. Man opnår det, at alle indkomstforøgelser beskattes med nøjagtig samme procent som den øvrige indkomst, der ligger over det skattefrie beløb.

Men der en ting, man må gøre sig klart, når man vil tilstræbe en sådan omlægning til en mere ensartet beskatning af indtægter, at den kan ikke gennemføres, uden at man praktisk talt giver alle de mellemindkomster, der skal være fri for progressiv beskatning, en lettelse i beskatningen — og det er også det, man her tilstræber. Derfor hænger det nye beskatningssystem også nøje sammen med de muligheder, der kan findes for at forøge beskatningen for de større indkomster, og det er vel netop her, enigheden hører op. Det skal indrømmes, at det havde været meget behageligere at lave en skattereform med lettelse af skatterne for mellemindtægterne, såfremt man samtidig kunne have nedsat statens samlede udgifter og anvendt denne besparelse til skattelettelse. Det havde selvfølgelig været ulige lettere. Der sker besparelser i statens udgifter ved denne reform her. Der sker også ret betydelige besparelser i administrationen både for statens og for kommunernes vedkommende; men det må sikkert erkendes, at de skatteletter, som her er tiltænkt mellemindkomsterne, er af et sådant omfang, at der